

Fa Ede

Eszmélet/len/

(Villon és József Attila után – másképp)

1.
unalom visz csak – s tüntet el
kedvet benső fényt / egybeszóve
utcák és önzéstől beteg
arcok / görcs tépi agyvelőmet /
bámulnék havas hegytetőket
s verset amit a csönd terem –
de gyökerem aszfaltba nőtt le /
hiányból rakok szóhegyet /
2.
milyen jó lenne ÁLMAIMBAN
szebbnek látni a múlt időmet! /
így tán kibírnám „ami itt van” /
erre ők elsüllyedt mezőkkel
gyötörnek s harccal volt-nincs nőkkal /
reménykedjek ilyen „gyógyírban”? /
vagy tán úgy kapok új erőre
ha ÉRTELEM küzd „kínjaimmal”? /
3.
kissé elhíztam s azt hiszem
cukrom már mézga s vérnyomásom
felhőt öklel mert nem pihen
agyam: e fejre állt világot
annyi bűn rágja! / a hideg
kiráz (folyton) / s amit utálok:
gépzaj nő / rigófűtty tipeg
s beleveszik /mit ér az átok?! /
4.
erre csak most süvít hasonlat:
széthullva épül egy világ! /
kik unokáikban lakolnak
halmoznak hibára hibát /
aki magát sem érti már
s szerep-szövegét egyre mondja
játszik vezért meg bölcs bírát /
reménytelen remény a „holnap” ?! /
5.
holt hatalmakkal annyi ÉRDEK
tűnt el az idő sár-hasában /
TÖRVÉNYÜK mára szó-szemét lett –
(amit tegnap kétely sem árnyalt!) /
de tévelygésnek nincs határa
mert ki „pokolra megy” nem ér fel
a „fényre” / annak „igazsága”
győz ki hazudni sose’ szégyell /

6.
széthullt mi – egykor – megkötött /
helyén sem leltem szabadságot
csak ami máshogyan nyugózt:
sivárrá tágult a világom
nincs mit gyűlölnöm vagy imádnom! /
e hiányt szavakba ölöm
s csalok: bármi fontosnak látsszon
míg üres képét körmölöm /

7.
utazok / pályaudvarok
változnak: űz és vonz az élet /
látok – bár rég nem akarok –
szépségben is csak ferdeséget /
s tódul annyi turista-kéjenc! /
dühömben aszkéta vagyok /
tudom hogy diliházba' végzem:
a csendemmel is ordítok /

8.
legyen bár dupla szenvedés
nem békülök az örülettel:
kényszer-kor mókuskerekét
tapossa csak egy gépi ember /
kibékültem az istenemmel
a Minden Semmi peremén:
egy-két pillét csigát ha mentek
már azt hiszem „tán van remény!” /

9.
rémálmom: rozsdát sír egy vén
vaskulcs – ajtót nem nyit ki többé:
a LÍRA az / gúnyolt helyén
büntetése a torz „öröklét” /
s én „költőt” mímelek ki öklét
rágva vigyorog ön-dühén /
csak így tudom eltúrni „önként”
hogyan van mert nincs a „költemény” /

10.
voltam koldus toprongy csöves
girhes éhes / korgott a gyomrom /
de nem zsír s hús csak kis köles
kellett volna! / ám űzve gondom
zsigerek kínján át is folyton
Bach-zene zsongott: jó öreg
szvit-emplék / s kint zajgott a „boldog”
reklámmal rángatott tömeg /

11.
nem vagyok koros sem kölyök /
testem vénül?: idegen élet
hal meg vele / majd – mint döögöt –
közhelyek nyelvén „elítélnék” /

Jobb Részem egy „költött” Egészben
szárgulva keres örömet! /
mit bánom hol jár s meddig ér el:
útra lelt lét és kor fölött /

12.
nő nő az ember-daganat
megfojtja Gaiát majd kiárad /
mégis e rút rákrosseb ad
szívnek-észnek rakétaszárnyat /
fausti lény nem lel hazára:
egyszerre igenel s tagad /
vak dühöt belátásra váltja
a szót szétrágó GONDOLAT!...

Bedő Sándor: Buta kán elröpül